

N:o 3.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning af ungskog inom Westerbottens län, m. m.; gifven Stockholms slott den 16 december 1881.

Under åberopande af bilagda statsrådsprotokoll öfver finansärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen:

dels att § 5 i kongl. kungörelsen den 29 september 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens län, må erhålla ett tillägg af följande lydelse:

»Dylik utsyning eller stämpling å skog, indelad till ordnad hushållning enligt plan, som blifvit af skogsstyrelsen godkänd, verkställes utan kostnad för jordegaren, der tjensteåtgärden afser virke, som enligt planen är bestämdt att afverkas.»

dels ock att bestämmelserna i omförmälda kongl. kungörelse med nyssnämnda tillägg till dess § 5 må från början af nästkommande oktober månad vinna tillämpning jemväl i de delar af Westerbottens län, som ej höra till lappmarken.

De handlingar, som röra detta ärende, skola hållas Riksdagens vederbörande utskott tillhanda; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

O. R. Themptander.

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 de-
cember 1881.*

Närvarande:

Hans Excellens, Herr Statsministern Grefve POSSE,
Hans Excellens, Herr Ministern för utrikes ärendena Friherre
HOCHSCHILD,
Statsråden: LOVÉN,
von STEYERN,
Friherre VON OTTER,
TAUBE,
HEDERSTIERNA,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT och
THEMPTANDER.

Departementschefen, statsrådet Themptander anförde härefter:

I underdänig skrifvelse den 22 september 1873 anmälde Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Vesterbottens län, att den misshushållning med de enskilda skogarne, som delvis egde rum inom länet, redan ledt derhän, att åtskilliga byar och hemman å kustlandet vore i saknad af nödigt husbehovsvirke och på en del ställen jemväl af vedbrand, åtminstone på nära håll, samt att afverkning af omogen skog till sparrar, efter att i många år hafva bedrifvits i norra delen af länet och hufvudsakligen i Skellefteå socken, under de två sista åren sträckt sig äfven till två andra socknar inom länet.

Den 17 påföljande oktober insände och förordade Eders Kongl. Maj:ts bemälde befallningshafvande en ansökning af länets landsting, deri landstinget, under åberopande af det trängande behovet af åtgär-

ders vidtagande för hämmande af den öfverdrifna afverkningen af ungskog, hemställde, att enahanda föreskrifter, som uti kongl. förordningen den 10 september 1869 angående åtgärders vidtagande till förekommande af skogsförödelse på Gotland blifvit meddelade, skulle tillämpas äfven inom nedre landet af Vesterbottens län, samt att förbud måtte utfärdas mot export under viss tid af pitprops och sparrar af mindre dimensioner.

I underdånig skrifvelse den 10 oktober 1874 tillkännagaf landstinget, att under den tid, som förflutit efter landstingets nyssberörda hemställan, afverkningen af ungskog inom länet fortgått i en utsträckning, som vore egnad att ingifva de allvarligaste bekymmer för framtiden; och anhöll landstinget, att ett skrifvelsen bilagdt, af landstinget enhälligt antaget förslag till författning rörande dispositionsrätten öfver enskildes skogar inom länet, med undantag af lappmarken, måtte, derest detsamma af Kongl. Maj:t gillades, Riksdagen till antagande föreläggas.

Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande, som insände denna landstingets förnyade framställning med underdånig skrifvelse den 17 i samma månad, hemställde tillika, att landstingets förslag måtte godkännas, och upplyste dervid, bland annat, att af de trävaror, som under åren 1859—1873 endast från Skellefteå tullkammaredistrikt blifvit till utlandet skepade, sparrarnes sammanräknade antal utgjort, under första qvinqvennet 565,256, under det andra 1,606,836, under det tredje 3,653,868, under år 1872 431,254 och under år 1874 603,545, äfvensom att dessutom ett betydligt antal unga träd under sistnämnda års vinter blifvit fälda och i skogen qvarlemnade, för att, i den mån sådant medhunnas, apteras till sparrar.

Sedan underdåniga framställningar i enahanda syfte inkommit från Skellefteå kommun, kommunalfullmäktige i Säfvar samt Umeå, Löfångers och Bygdeå socknemän, samt handlingarne i ärendet remitterats till skogsstyrelsen, förklarade skogsstyrelsen i särskilda afgifna underdåniga utlåtanden sig af anförda orsaker icke kunna tillstyrka godkännande af landstingets förenämnda förslag, hvaremot skogsstyrelsen, som ansåg samma behof af skydd för ungskogen förefinnas inom Vesterbottens som Norrbottens län, hemställde, att nådiga förordningen den 29 september 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens län, måtte oförändrad antagas äfven för Vesterbottens län.

Efter erhållen del af skogsstyrelsens berörda utlåtanden förnyade landstinget i underdånig skrifvelse den 9 oktober 1875 sin anhållan, att det af landstinget antagna förslaget måtte varda upphöjdt till lag, men, för den händelse att hinder för bifall härtill mötte, anhöll landstinget

att, enär Vesterbottens och Norrbottens läns lokala förhållanden, såvidt de anginge förevarande fråga, vore väsentligen lika och det vore af allra största vikt, att en lag till skydd för länets ungskog snart utfärdades, ofvannämnda nådiga förordning måtte förklaras skola gälla äfven för Vesterbottens län.

Äfven till denna landstingets hemställan tillstyrkte Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i underdånig skrifvelse den 25 oktober 1875 bifall.

Sedan skogsstyrelsen å nyo blifvit i ämnet hörd, förklarade Eders Kongl. Maj:t vid ärendets föredragning den 14 januari 1876 landstingets anhållan, att dess förslag till författning i ämnet måtte varda till lag upphöjdt, icke till någon Kongl. Maj:ts åtgärd föranleda, hvarjemte Eders Kongl. Maj:t, beträffande frågan om Norrbottenslagens tillämpning äfven för Vesterbotten, af anförda skäl ansåg landstingets äfvensom öfriga från Vesterbottens län inkomna framställningar i ämnet icke innefatta tillräcklig anledning att till Riksdagen aflåta proposition i ärendet.

Vid 1876 års riksdag väcktes inom Riksdagens båda kamrar motion om Norrbottenslagens tillämpning äfven inom Vesterbottens län, och i afgifvet utlåtande hemställde lag-utskottet, att Riksdagen måtte för sin del besluta, att hvad för Norrbottens län blifvit angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog stadgadt genom nådiga förordningen den 29 september 1874 skulle gälla äfven för Vesterbottens län. Denna utskottets hemställan bifölls af Andra kammaren, hvaremot Första kammaren afslog densamma, dock endast med några få rösters pluralitet. Vid följande årets riksdag väcktes inom Andra kammaren motion i enahanda syfte; lag-utskottet tillstyrkte, men resultatet blef detsamma som förra året, att Andra kammaren biföll och den Första afslog, dock med något större pluralitet.

Mellan riksdagarne hade emellertid landstinget upptagit frågan på nytt. Under uppgift att utförseln af sparrar från Skellefteå tullkammare, hvilken utförsel år 1875 utgjort 319,593 träd, under tiden från den 1 januari till den 26 augusti 1876 ökats till 421,979 träd, hvartill innan årets slut antagligen komme ytterligare 100,000 träd, förnyade nämligen landstinget i underdånig skrifvelse den 4 oktober sistnämnda år sin förut gjorda, jemväl nu af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillstyrkta ansökning, att Norrbottenslagen måtte förklaras skola gälla äfven för Vesterbottens län, men, sedan åtskilliga ansökningar i motsatt syfte inkommit från hemmansegare inom Umeå, Skellefteå, Byske, Norsjö och Jörns socknar, förklarade Eders Kongl. Maj:t, efter skogsstyrelsens hörande, den 11 september 1877 att, enär den export af smärre virke, som under året 1876 egt rum från hemman i Vesterbottens län, icke syntes hafva

berott på sådana för sparrhandeln förmånliga konjunkturer, som kunde ingifva farhåga för framgent öfverdrifven afverkning af ungskog i länet, hvilket antagande vunne bekräftelse deraf, att samma export under ditills förflutna del af året 1877 åter nedgått, Eders Kongl. Maj:t på grund häraf och i öfrigt anförda skäl fann landstingets framställning icke för det dåvarande till någon åtgärd föranleda.

Nu har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Vesterbottens län i underdånig skrifvelse den 10 november 1880 tillkännagifvit, att den öfverdrifna afverkningen af ung- och undermålig skog ohejdadt fortfore samt att sparrhygget under de senare åren tilltagit, ehuru trävarukonjunkturerna icke varit synnerligen gynnsamma.

Under erinran, hurusom redan den år 1868 tillsatta komitén för afgifvande af förslag till ordnande af de norrländska skogsförhållandena i sitt år 1870 afgifna betänkande framhållit, att den misshushållning, för hvilken de norrländska skogarne voro utsatta, måste, om den finge fortgå, förr eller senare medföra allmän skogsbrist, samt att detta förhållande vore så mycket mer egnadt att ingifva bekymmer för framtiden, som för Norrland med dess hårda klimat tillräcklig mängd af skogsprodukter till bränsle och byggnadsämnen utgjorde nästan första villkoret för landets beboelighet, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande anført, att, enligt hvad en, Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes skrifvelse bilagd afskrift af en, i femårsberättelsen för åren 1871—1875 intagen, på officiella rapporter från kronofogdarne grundad uppgift rörande skogstillgången å en del hemman och lägenheter inom Nysätra, Löfångers, Skellefteå, Bygdeå, Säfvars, Umeå, Vännäs och Bjurholms socknar utvisade, 656 hemmansegare med sammanlagdt skattetal af $65\frac{7}{6}$ mantal å sin skog saknade hus- och byggnadstimmer samt 571 hemmansegare med tillsammans $67\frac{1}{6}$ mantal saknade icke allenast hus- och byggnadstimmer utan i det närmaste jemväl vedbrand.

Då, enligt hvad Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande vidare upplyst, sammanlagda skattetalet inom hela länet, med undantag af lappmarken, utgjorde endast $805\frac{2}{3}$ mantal; då redan vid tiden för nyssnämnda uppgifts meddelande mer än 133 mantal saknade hus- och byggnadstimmer, och af sistnämnda skattetal mer än 67 mantal i det närmaste icke ens egde virke till vedbrand; då, enligt af ofvannämnda komité verkställd beräkning, de enskilda skogarne i länet år 1868, vid hvilken tid länet egde en folkmängd af 89,237 menniskor, varit utsatta för en öfverafverkning af mer än 699,000 träd; samt då öfverafverkningen under de sedermera förflutna åren, derunder folkmängden i länet årligen ökats, så att den nu uppginge till mer än 105,000 innevånare, med all säkerhet stigit i ännu större proportion, har Eders Kongl. Maj:ts

befallningshafvande ansett behovet af lagstiftningens mellankomst till förhindrande af de ännu återstående enskilda skogarnes ruinerande vara oafvisligt.

Hvad särskildt angår afverkningen af ungskog, eller det så kallade sparrhygget, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande meddelat, att denna afverkning, som af 1868 års komité beräknats utgöra år 1863 120,019 träd, år 1865 205,336 träd och år 1868 325,386 träd, sedan den tiden i oroväckande grad tilltagit, hvilket visade sig deraf, att, enligt från tullinspektionen i Skellefteå och tullkammaren i Umeå meddelade uppgifter, under år 1880 sparrar af furu och gran, under 6,6 tum, utskeppats från Skellefteå tullinspektionsdistrikt till antal af 767,201 och från Umeå tullkammaredistrikt till antal af 35,909, eller från hela länet till antal af 803,110, hvartill komme den betydliga mängd dylikt virke, som inom Skellefteå revir dels qvarlåge i åtskilliga mindre vattendrag, derifrån det i brist af vatten ej kunnat flottas, dels ock blifvit framflottadt men ej hunnit utskeppas; så att hela antalet af de inom länet år 1880 afverkade sparrar kunde antagas uppgå till minst 950,000.

I Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes skrifvelse bilagda uppgifter från vederbörande kronofogdar hafva desse tjenstemän bland annat framhållit, att sparrhygget, förutom den skada, som derigenom tillskyndades skogen, hade till följd att arbetskrafterna droges från jordbruket och att detta försummades, hvilket, sedan den tillfälliga inkomst, sparrhygget lemnade, genom skogens förstörande upphört, måste för befolkningen medföra de svåraste följder; och har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande förmålt, att vid en af länets hushållningssällskap i september 1880 hållen, af mellan ett och två tusen personer besökt sammankomst i Byske, der sparrhygge länge bedrifvits, den åsigt enhälligt uttalades, att sparrhygge icke vore nyttigt för den ekonomiska sjelfständigheten.

Då inskränkning i den rådande misshushållningen med skogen icke på öfvertygelsens väg kunde åstadkommas, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande, som anser länets framtida väl eller ve vara beroende af hushållningen med de enskilda skogarne, hemställt, att nådiga förordningen den 29 september 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning af ungskog inom Norrbottens län, måtte förklaras skola gälla äfven för Vesterbottens län.

Sedan skogsstyrelsen i underdånigt memorial den 30 december 1880, med åberopande af sin förut i ämnet gjorda hemställan, tillstyrkt den s. k. Norrbottenslagens tillämpning äfven för kustlandet af Vesterbottens län, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande, i skrifvelse den 17 oktober 1881, öfverlemnadt inforrade yttranden från såväl länets

landsting som de särskilda kommunerna i länet, utom lappmarken; och har landstinget, med förmålan att afverkningen af sparrar under de senaste åren i oroväckande grad tilltagit i länets kustsocknar samt att, derest denna skogssköfving finge ohejdadt fortfara, allmän skogsbrist inom en icke aflägsen framtid komme att derstädes uppstå, hvarigenom klimatet skulle försämrast och landet beröfvas ett oeftergiftigt vilkor för kultur, på det kraftigaste tillstyrkt, att Norrbottenslagen med allra första måtte varda antagen till efterlefnad äfven för Vesterbottens län.

Af de i ärendet hörda kommunerna hafva Skellefteå, Burträsk och Löfångers socknar, de båda sistnämnda enhälligt, tillstyrkt Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes hemställan, hvaremot öfriga elfva kommuner afstyrkt densamma. Af dessa sistnämnda har *Säfvars* kommun visserligen uttalat den åsigten, att afverkning af sparrar under 6 tum på 16 fots längd icke borde ega rum såsom allt för skogsförödande, men icke förty afstyrkt Eders Kongl. Maj:ts befallninghafvandes framställning, utan att för afstyrkandet anföra några skäl. *Bjurholms* kommun afstyrker likaledes utan att anföra något skäl. *Byske* kommun stödjer sitt afstyrkande hufvudsakligen på följande grunder: att den ifrågasatta lagen innebure ett tryck på friheten att sjelf sköta sin egendom efter bästa förstånd; att nöd och elände skulle uppkomma inom kommunen genom att stänga de arbetstillfällen, som skogsbruket i dess nuvarande form gäfvit den lösa befolkningen, samt att det i allmänhet skulle blifva svårt att anskaffa nödiga medel för utskyldernas bestridande, om det icke fortfarande lemnades skogsegaren öppet att afverka skog af större eller mindre dimensioner, allt efter köparens efterfrågan. De öfriga kommunerna afstyrka på ett eller flera af dessa skäl, och hafva åtskilliga kommuner jemväl stödt sitt afstyrkande på de kostnader, som genom lagens införande skulle drabba skogsegaren för utstämpling af virke, som, ehuru undermåligt, dock vore af beskaffenhet att böra afverkas. Inom de flesta af de 11 kommunerna, som afstyrkt förslaget, hafva dock många och betydande röster höjts för bifall till Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes förslag.

I fråga om de af kommunerna afgifna yttranden har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande erinrat, att *Säfvars*, *Umeå* och *Bygdeå* socknar redan år 1874 gjort underdånig framställning om åtgärder till förhindrande af den unga skogens utödande, och att sedan den tiden de enskilda skogarne långt ifrån att förökas tvertom på ett ganska betänkligt sätt förminskats; och har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande meddelat, att, enligt uppgifter från tullkammaren i *Umeå* och tullinspektionen i *Skellefteå*, under tiden från den 1 januari till den 8 oktober innevarande år från länet skeppats 711,848 sparrar samt att, enligt veder-

börande kronofogdars rapporter, omkring 283,200 sparrar och till sparrar afsedda träd qvarläge i skogen och vattendragen.

Då, vid det förhållande att under innevarande år afverkningen af sparrar således uppgått till omkring 995,000 stycken, förlidet års öfverdrifvet höga afverkning, beräknad till 950,000 sparrar, icke syntts hafva varit beroende på någon tillfällighet, samt känt vore, att i Norrbottens län, der 1874 års förordning nu mera under flera år varit tillämpad och der man således hade erfarenhet om dess verkningar, belåtenheten med förordningen var allmän, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande förnyat sin anhållan, att nämnda förordning måtte förklaras skola gälla äfven för Vesterbottens län.

I en till chefen för finansdepartementet den 27 sistlidne oktober aflåten skrifvelse har landshöfdingen i Vesterbottens län öfverlemnadt afskrift af länsstyrelsen tillhandakomna uppgifter från jägmästarne i Skellefteå, Norsjö och Burträsk's revir, af hvilka uppgifter, afsedda att tjena till ledning vid uppsättning af femårsberättelsen för länet, inhemtas:

att någon ordnad hushållning i allmänhet icke förekommer å de enskilda skogarne inom nämnda revir, utan att allt virke, som möjligen kan afsättas, stort eller smått, nedhugges utan hänsyn till skogens framtida bestånd och utan att några åtgärder vidtagas för skogens återväxt;

att inom Skellefteå revir sparrhygget under de två sista åren utsträckts från kustsocknarne ända till lappmarksgränsen, så att flera hemmansdelar inom Jörns kapellförsamling redan sakna husbehofsvirke och ännu flera virke till afsalu;

att inom Norsjö revir sparrhygget, som förut hufvudsakligen och i ringa utsträckning egt rum inom nedre delen af Norsjö socken, under eftervintern 1880 vunnit utbredning och nu förekommer ända upp emot lappmarksgränsen, förnämligast efter Petikån, Skellefteå elf och Malån med bivatten;

att inom Burträsk's revir sparrhygget i fruktansvärd grad tilltagit och nu bedrifves icke allenast inom Bygdeå socken, utan äfven inom Burträsk's och Nysätra socknar;

att inom sistnämnda revir, hvarest sparrar påträffas öfverallt och vid somliga vattendrag i flera tusental, många skattehemman sakna hus- och byggnadstimmer, hvarjemte en del hemman ega mycket knapp tillgång på bränsle;

att inom alla tre reviren sågverksegare och sparrexportörer, i synnerhet på sista tiden, under hand inköpt dels hemman, dels ock rätt att på *viss tid* afverka träd, äfven af *mycket små dimensioner*, å en mängd hemman, så att exempelvis inom Jörns socken sålts afverkningsrätt till skogen, antingen i sin helhet eller delvis, på omkring 50 skatte-

hemman samt omkring 20 dylika hemman under full eganderätt köpts af trävaruexportörer;

samt att ifrågavarande tre jägeritjenstemän samstämmade vitsordat behovet af att åtgärder snart vidtagas för skyddande af den ännu återstående ungsbogen.

Hvad jag nu anfört synes mig ådagalägga behovet deraf, att den öfverdrifna afverkning af ungskog inom Vesterbottens län, som egt och eger rum genom det allt mer och mer tilltagande sparrhygget, måtte stäffas. Det för hela ortens framtid betydelsefulla intresse, som dermed är förbundet, bör efter mitt förmenande icke af lagstiftningen förbises. Såsom den åtgärd, lagstiftaren i detta fall bör vidtaga, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande föreslagit, att den för Norrbottens län gällande särskilda lag, promulgerad genom nådiga förordningen den 29 september 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens län, varder införd äfven i Vesterbottens läns kustland. Vesterbottens läns landsting har "på det kraftigaste" understödt detta förslag, under förklarande att länets framtida väl eller ve vore beroende af att ungsbogen erhöles behöfligt skydd. Förslaget har jemväl förordats af ortens skogsförvaltning och af skogsstyrelsen. Af länets ifrågavarande 14 kommuner hafva 3 instämt i hvad Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande sålunda föreslagit. De öfriga 11 kommunerna hafva visserligen afstyrkt den ifrågasatta åtgärden, men på skäl, som med hänsyn till föreliggande officiella uppgifter icke torde böra tillmätas särdeles vikt.

Den af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande förordade lagen har under de 7 år, densamma tillämpats inom Norrbottens län, visat sig lämplig för ortens förhållanden och medfört ett afsevärdt och erkänt gagn. Långt ifrån att framkalla något missnöje hos ortens befolkning, har denna lag mottagits med tillfredsställelse, och något yrkande om dess upphäfvande har icke försports. De kostnader för det allmänna och de svårigheter vid kontrollens utöfvande, som före lagens tillkomst på många håll befarades skola blifva förbundna med dess tillämpning, hafva visat sig vara helt obetydliga. Naturförhållandena inom Vesterbotten äro hufvudsakligen desamma som inom Norrbotten, sättet för skogsrörelsens bedrivande i båda länen väsentligen enahanda, och då såväl Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande och den skogsförvaltande myndigheten som ock länets representativa församling, landstinget, föreslagit Norrbottens lagens tillämpning jemväl å Vesterbottens kustland, tvekar jag således ej att tillstyrka Eders Kongl. Maj:t att vidtaga åtgärder för att, till hämmande af den nu pågående sköflingen af ungsbogen i Vesterbottens kustland, Norrbottenslagen må varda der införd.

Såsom jag förut nämnt hafva en del kommuner, såsom skäl mot Norrbottenslagens införande i Vesterbotten, åberopat de kostnader, som derigenom skulle drabba skogsegarne för utstämpling af undermåligt virke, af beskaffenhet att dess afverkning vore af en rationel skogshushållning påkallad. Detta skäl kan i visst hänseende vara förtjent af uppmärksamhet.

Norrbottenslagen stadgar i § 5:

“Jordegare vare ej pliktig att för utsyning eller stämpling, hvarom i § 3 eller 4 sägs, vidkännas annan kostnad än godtgörelse till förrättningsmannen för den tid, förrättningen å stället upptager, i hvilket afseende jordegaren skall erlägga såsom arvode för hvarje dag 5 kronor äfvensom förse förrättningsmannen med kost och husrum eller gifva ersättning därför“.

Då en skogsegare låtit indela sin skog till ordnad hushållning, förekommer vid tillämpningen af hushållningsplanen i de flesta fall, om ej alltid, afverkning jemväl af undermåligt virke, och det synes mig ej obilligt att, när hushållningsplanen är så uppgjord, att den vunnit skogsstyrelsens godkännande, och egaren gör hvad på honom ankommer för att afverka sin skog endast i det omfång, som med en väl ordnad hushållning är förenligt, skogsegaren också befrias från alla särskilda kostnader för utstämpling af det virke, som afverkas enligt en sådan plan.

Ett stadgande i dylikt syfte är dessutom egnadt att uppmuntra till införande af ordnad hushållning å de enskilda skogarne, hvilket ju är af vigt icke allenast för egarne utan äfven för det allmänna, hvarföre det ock bör af lagstiftningen främjas, helst hela den nu ifrågasatta lagstiftningen kan på visst sätt betraktas såsom en öfvergångsåtgärd för den omogna skogens skydd, till dess en ordnad skogshushållning varder i allmänhet tilläpplad. Den kostnad för staten, som uppstår, om den bestriker utgifterna för undermåligt virkes utstämpling i dylika fall, blifver, enligt hvad jag inhemtat, icke af någon afsevärd betydelse. Jag anser mig därför böra förorda en bestämmelse, i syftning att befria jordegare från alla kostnader för utsyning och stämpling af undermåligt virke i de fall, då afverkning af dylikt virke sker i öfverensstämmelse med skogshushållningsplan, som blifvit af skogsstyrelsen godkänd. Om än behovet af en dylik bestämmelse hittills gjort sig mindre gällande inom Norrbottens län, der en på nyss angifna sätt ordnad afverkning å de enskildes skogar mera sällan förekommer, bör dock enahanda grundsats vinna tillämpning i skogslagstiftningen för båda länen och ett tillägg i sådant syfte följaktligen göras såsom ändring af § 5 i lagen för Norrbottens län.

På grund af hvad jag sålunda anfört, hemställer jag, att Eders Kongl. Maj:t tacktes i nådig proposition föreslå Riksdagen:

dels att § 5 i nådiga kungörelsen den 29 september 1874, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Norrbottens län, må erhålla ett tillägg af följande lydelse:

“Dylik utsyning eller stämpling å skog, indelad till ordnad hushållning enligt plan, som blifvit af skogsstyrelsen godkänd, verkställes utan kostnad för jordegaren, der tjensteåtgärden afser virke, som enligt planen är bestämdt att afverkas“.

dels ock att bestämmelserna i oförmälda nådiga kungörelse med nyss nämnda tillägg till dess § 5 må från början af nästkommande oktober månad vinna tillämpning jemväl i de delar af Vesterbottens län, som ej höra till lappmarken.

Sedan statsrådets öfriga ledamöter instämt i hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, behagade Hans Maj:t Konungen dertill lemna nådigt bifall; och skulle proposition i ämnet till Riksdagen aflåtas af den lydelse, bilagan till detta protokoll utvisar.

Ex protocollo:

Axel Adelgren.